

III AUz 98/15

POSTANOWIENIE

29 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący SSA Jolanta Hawryszko (spr.)

Sędziowie SSA Anna Polak

SSA Romana Mrotek

po rozpoznaniu 29 lutego 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o rentę

na skutek zażalenia M. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 listopada 2015r. sygn. akt VI U 817/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 23.11.2015 w sprawie M. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. o rentę odrzucił odwołanie ubezpieczonej M. W.. W uzasadnieniu wskazał, że M. W. otrzymywała do 31.07.2015 rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznaną decyzją z 24.02.2015. 18 sierpnia 2015 wniosła o ponowne ustalenie prawa do renty. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 28.09.2015 stwierdził, że ubezpieczona nie była niezdolna do pracy. W tym samym dniu ubezpieczona otrzymała odpis orzeczenia, od którego nie wniosła sprzeciwu. Organ rentowy, w oparciu o orzeczenie z 28.09.2015 wydał 13.10.2015 decyzję odmowną. Ubezpieczona wniosła do sądu odwołanie od decyzji wskazując, że stan zdrowia nie uległ poprawie.

Sąd okręgowy powołując się na art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie, ponieważ ubezpieczona nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, stwierdzającego brak niezdolności do pracy, chociaż wraz z doręczonym jej orzeczeniem otrzymała pouczenie o prawie wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia (k. 69-69v tom I akt ZUS). Termin do wniesienia sprzeciwu upłynął więc z dniem 12.10.2015, zaś w odwołaniu podnosiła jedynie okoliczności związane z niezdolnością do pracy. Odwołanie od decyzji oparte jest zatem wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika, co wyczerpało normę z ww. przepisu prawa. Sąd okręgowy pouczył ubezpieczoną o możliwości złożenia do ZUS wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza.

Ubezpieczona M. W. złożyła zażalenie na postanowienie, w treści którego zadała szereg pytań dotyczących sytuacji zdrowotnej, rodzinnej i przebiegu leczenia. Nie zajęła stanowiska co do przyczyny zaniechania złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS.

Sąd apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że zażalenie było niezasadne.

Za sądem okręgowym należy wskazać na treść art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., który stanowi:

Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Z treści przepisu zatem jednoznacznie wynika, że sąd ma obowiązek odrzucenia odwołania w sprawie m.in. o rentę, jeżeli zainteresowany przyznaniem świadczenia nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej, zaś składając odwołanie od niekorzystnej decyzji Zakładu formułuje w nim zarzuty dotyczące orzeczenia. Wskazany przepis odpowiada niewątpliwie sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie. Ubezpieczona zgłosiła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Przesłankę niezdolności w kontekście stanu zdrowia ubezpieczonej oceniał lekarz orzecznik ZUS, który stwierdził, że ubezpieczona nie była niezdolna do pracy. Ubezpieczona pokwitowała otrzymanie orzeczenia z 28.09.2015, zaś w treści orzeczenia zostało zamieszczone pouczenie do terminu i sposobu złożenia odwołania od orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, jak też informacja o skutkach zaniechania, czyli o odrzuceniu przez sąd odwołania od decyzji odmownej Zakładu, w razie nie wniesienia sprzeciwu od tego orzeczenia. Ubezpieczona nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji, nie usprawiedliwiła też zaniechania. Natomiast złożyła odwołanie od odmownej decyzji ZUS, w treści którego podniosła jedynie okoliczności dotyczące stanu zdrowia. W takim stanie sprawy sąd okręgowy miał obowiązek odrzucić odwołanie, a tym samym nie rozpoznawał sprawy merytorycznie. W aktualnym postępowaniu zażaleniowym sąd apelacyjny również nie ma kompetencji do merytorycznego rozpoznania sprawy, a jedynie do skontrolowania prawidłowości postanowienia odrzucającego odwołanie.

Należy podkreślić, że wskutek zaniechania złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS ubezpieczona zamknęła sobie procedurę do merytorycznego rozpoznania sprawy. Sądy obu instancji nie mogą zatem sprawdzać, czy ubezpieczona istotnie była niezdolna do pracy, bo zabraniam tego norma zawarta w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Tym samym, wskutek zaniechania złożenia sprzeciwu, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS stało się materialno prawną podstawą decyzji ZUS odmawiającej prawa do renty, a decyzja została przez ustawodawcę wyłączona spod kontroli merytorycznej.

Mając na uwadze powyższe sąd apelacyjny na podstawie art. 397 §2 w zw. z art. 385 k.p.c. oddalił zażalenie ubezpieczonej.